

237

1. Spo - czy - nek bło - gi nas, już

cze - ka przy Twym tro - nie; gdzie Two - i

bę - dą To - bie słu - żyć w ko - rnej czci.

Tam ka - żdy zło - ży też u stóp Twych

swą ko - ro - nę, by już po ca - łą

wie - czność wzno - sić chwa - łą, cześć.

2. A gdy wybraną już blask majestatu olśni,
tam Oblubieniec będzie tylko szczęściem jej.
Miłości, łaski też niezmierne tajemnice,
tam jawne, zrozumiane dla niej staną się.
3. A gdy spowije ją już blask cudownej zorzy,
to świecić tylko będzie już, na Twoją cześć.
Dom Ojca się napelni, pięknem tej ozdoby,
gdy Twej doskonałości suknię będzie nieść.
4. Z mąk duszy owoc wnet, Ty ujrzysz już dojrzały,
Ty on walczyłeś sam, na krzyżu w sądu noc.
Wyrośnie on przed Tobą, święty, doskonały,
na zawsze zaspokoi miłe serce Twe.